

GENERALINĖS ADVOKATĖS
CHRISTINE STIX-HACKL IŠVADA,
pateikta 2006 m. gegužės 18 d.¹

I — Įžanga

II — Teisinis pagrindas

1. Šiuo prašymu priimti prejudicinį sprendimą *Verwaltungsgericht Sigmaringen* (Sigmaringeno administracinis teismas) prašo Teisingumo Teismo išaiškinti Reglamento (EEB) Nr. 857/84², iš dalies pakeisto Reglamentu (EEB) Nr. 590/85³, 7 straipsnį bei Reglamento (EEB) Nr. 1546/88⁴ 7 straipsnį.

A — Bendrijos teisė

2. Šioje byloje nagrinėjamas klausimas dėl pieno referencinio kiekio palikimo nuomotojui, kuris nėra pieno gamintojas ir neketina pradėti pieno gamybos ar išnuomoti ūkio pieno gamintojui tuo atveju, kai nuomininkas savanoriškai nutraukia nuomos sutartį.

3. 1984 m. atsižvelgiant į pieno gamybos perviršį Bendrijoje 1984 m. kovo 31 d. Reglamentu (EEB) Nr. 856/84, iš dalies keičiančiu Reglamentą (EEB) Nr. 804/68 dėl bendro pieno ir pieno produktų rinkos organizavimo⁵, buvo įvesta papildomo mokesčio pienui taisyklė. Remiantis 1968 m. birželio 27 d. Reglamento (EEB) Nr. 804/68⁶, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 856/84, 5c straipsniu, papildomu mokesčiu apmokestinami pieno kiekiai, viršijantys nustatytą referencinį kiekį.

1 — Originalo kalba: vokiečių.

2 — 1984 m. kovo 31 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 857/84, patvirtinantis bendras taisyklės dėl Reglamento (EEB) Nr. 804/68 5c straipsnyje numatyto mokesčio taikymo pieno ir pieno produktų sektoriuje (OL L 90, p. 13).

3 — 1985 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 590/85, iš dalies keičiantis Reglamentą, patvirtinantį bendrąsias taisykles dėl Reglamento (EEB) Nr. 804/68 5 c straipsnyje numatyto mokesčio taikymo pieno ir pieno produktų sektoriuje (OL L 68, p. 1).

4 — 1988 m. birželio 3 d. Komisijos reglamentas (EEB) Nr. 1546/88, nustatantis Reglamento (EEB) Nr. 804/68 5c straipsnyje numatyto papildomo mokesčio taikymo taisyklės (OL L 139, p. 12).

5 — OL L 90, p. 10.

6 — Reglamentas dėl bendro pieno ir pieno produktų rinkos organizavimo (OL L 148, p. 13).

4. Taigi Reglamentu Nr. 857/84 buvo nustatyta bendros taisyklės dėl Reglamento Nr. 804/68 5c straipsnyje numatyto mokesčio taikymo pieno ir pieno produktų sektoriuje.

4. Jei nuoma pasibaigia ir nuomininkas neturi teisės jos atnaujinti tomis pačiomis sąlygomis, valstybės narės gali numatyti, kad visi ar dalis referencinių kiekių, suteiktų ūkiui, kuris yra nuomos objektas, būtų perduota išeinančiam nuomininkui, jei jis ketina tęsti pieno perdirbimo veiklą.

5. Reglamento Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 590/85, 7 straipsnio atskiros nuostatos numato:

5. Šio straipsnio įgyvendinančios nuostatos turi būti nustatytos pagal Reglamento (EEB) Nr. 804/68 30 straipsnyje numatytą procedūrą.“ (Neoficialus vertimas)

„1. Parduodant, išnuomojant ar perleidžiant ūkį paveldėjimo būdu, visi atitinkami referenciniai kiekiai ar jų dalis perduodami ūkio įgijėjui, nuomininkui ar paveldėtojiui, laikantis nustatytinų išsamių taisyklių.

6. Tačiau šiuo klausimu Komisijos reglamento Nr. 1546/88 7 straipsnio atskiros nuostatos nustato šias įgyvendinančias taisykles:

Tais atvejais, kai žemė perduodama valdžios institucijoms ir (arba) naudoti visuomenės interesams, nepažeidžiant 3 dalies antrosios pastraipos, valstybės narės gali numatyti, kad visi ar dalis referencinių kiekių, suteiktų ūkiui ar daliai ūkio, kuris yra pardavimo objektas, būtų perduota išeinančiam gamintojui, jei jis ketina tęsti pieno gamybą.

„Reglamento (EEB) Nr. 857/84 7 straipsnio taikymui ir nepažeidžiant to paties straipsnio 3 dalies, atitinkami referenciniai kiekiai, suteikti gamintojams ir pirkeėjams taikant A ir B formules bei gamintojams, parduodantiems tiesioginiam vartojimui, perduodami laikantis šių sąlygų:

<...>

1) parduodant, išnuomojant, perleidžiant paveldėjimo būdu visą ūkį referenciniai

kiekiai perduodami ūkį perimančiam gamintojui;

- 2) parduodant, išnuomojant, perleidžiant paveldėjimo būdu vieną arba kelias ūkio dalis, atitinkami referenciniai kiekiai padalijami ūkį perimantiems gamintojams, remiantis pieno gamybai naudojamais plotais arba kitais valstybių narių nustatytais objektyviais kriterijais. Valstybės narės gali neatsižvelgti į perduodamas ūkio dalis, kurių pieno gamybai naudojamas plotas yra mažesnis už minimalų nustatytą plotą. Su šiuo plotu susiję referenciniai kiekiai gali būti pridedami prie rezervo;

- 3) nuostatos, numatytos 1 ir 2 punktuose bei ketvirtojoje pastraipoje, atsižvelgiant į skirtingus nacionalinės teisės aktus, yra taikomos pagal analogiją kitiems perdavimo atvejams, kurie turi panašias teises pasekmes gamintojams;

- 4) kai yra taikomos Reglamento (EEB) Nr. 857/84 7 straipsnio 1 dalies antrosios pastraipos nuostatos dėl žemės perdavimo valdžios institucijoms ir (arba) naudoti visuomenės interesams bei to paties straipsnio 4 dalies nuostatos dėl žemės nuomos pasibaigimo neturint

galimybės jos atnaujinti tomis pačiomis sąlygomis, visi ar dalis referencinių kiekių, skirtų visam ar daliai ūkio, kuris, atsižvelgiant į aplinkybes, yra pardavimo ar neatnaujintos nuomos objektas, perduodami suinteresuotajam gamintojui, jeigu jis ketina tęsti pieno gamybą, su sąlyga, kad taip perduota referencinių kiekių suma ir perimamo ūkio ar ūkio, kuriame jis tęsia gamybą, referenciniai kiekiai nebūtų didesni už referencinius kiekius, kuriuos jis turėjo iki perdavimo ar nuomos pasibaigimo.

Valstybės narės gali taikyti 1, 2 ir 4 punktų nuostatas perdavimams, vykdomiems per atitinkamą laikotarpį ir nuo šio laikotarpio pradžios.

<...>“ (Neoficialus vertimas)

7. Nuo 1994 m. balandžio 1 d. Reglamentas Nr. 857/84 buvo panaikintas ir pakeistas 1992 m. gruodžio 28 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 3950/92, nustatančiu papildomą mokestį pieno ir pieno produktų sektoriuje⁷.

⁷ — OL L 405, p. 1.

8. Reglamento Nr. 3950/92 7 straipsnio 1 dalis nustato:

10. MGV 7 straipsnio atskiros nuostatos numato:

„1. Parduodant, išnuomojant, perleidžiant paveldėjimo būdu ūkį, jo turimi referenciniai kiekiai perduodami kartu su ūkiu jį perimančioms gamintojams, laikantis valstybių narių, atsižvelgiant į pieno gamybai naudojamus plotus arba kitus objektyvius kriterijus ir prireikus – į susitarimą tarp šalių, nustatytų išsamių taisyklių. Referencinių kiekių dalis, kuri, atsižvelgiant į aplinkybes, neperduodama su ūkiu, pridedama prie nacionalinio rezervo.

<...>“ (Neoficialus vertimas)

B — Nacionalinės teisės aktai

9. Vokietijos Federacinėje Respublikoje referenciniai kiekiai yra suteikiami 1994 m. kovo 21 d. Reglamento dėl garantuojamų pieno kiekių (*Milchgarantiemengenverordnung*, toliau – MGV)⁸, iš dalies pakeisto 1996 m. kovo 25 d. Trisdešimt trečiuoju pakeitimo reglamentu⁹, pagrindu.

8 — 1994 m. kovo 21 d. Reglamentas dėl garantuojamų pieno kiekių (BGBl. 1994 I, p. 586).

9 — 1996 m. kovo 25 d. Trisdešimt trečiasis pakeitimo reglamentas (BGBl. 1996 I, p. 535).

„3a) Jei įmonės dalys, skirtos pienui gaminti, grąžinamos nuomotojui po 1984 m. rugsėjo 30 d., pagal nuomos sutartį, sudarytą iki 1984 m. balandžio 2 d., iki 5 ha dydžio perleistam plotui referenciniai kiekiai neperduodami; referencinio kiekio, proporcingo 5 ha dydį viršijančiam plotui, nuomotojui perduodama pusė, bet ne daugiau kaip 2 500 kg/ha. Tai negalioja tuo atveju, kai nuomotojas ir nuomininkas sudaro nukrypti leidžiantį susitarimą, nuomininkas nutraukia nuomos sutartį ar nuomotojas įrodo, kad jam, jo sutuoktiniui ar vaikams priklauso pieno gamybai nustatytas referencinis kiekis; tokiais atvejais nuomotojui perduodama ne daugiau kaip 5 000 kg/ha. Vokietijos Federacinės Respublikos naudai atsisakoma nuomotojui pagal pirmąjį ar antrąjį sakinį perduotinų referencinių kiekių tuo atveju, jeigu jie buvo paskirti pagal Reglamento (EEB) Nr. 857/84 3a straipsnio 1 dalies paskutinįją pastraipą ir 3 dalies pirmojo sakinio antrąjį variantą ir jeigu perdavimas vyko iki pasibaigiant 1 straipsnio išvardytuose aktuose perdavimui numatytam terminui. Referencinių kiekių perdavimas pagal pirmąjį sakinį netaikomas referenciniams kiekiams, kurių atsisakoma ir kurie suteikiami nuomininkui neatlygintinai, remiantis *Milchaufgabevergütungsgesetz* (Kompensavimo už pieno

gamybos nutraukimą įstatymas) 2a straipsnio 4 dalies penktojo sakinio ir 2a straipsnio 3 dalies nuostatomis.

žinimo jam atitenkančią pieno referencinio kiekio dalį. Savo prašyme jis nurodė, kad pats nėra pieno gamintojas, ir papildomai, – kad neketina pradėti tokios veiklos.

<...>“

III — Faktinės aplinkybės, pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

11. Konrad Leiprecht 1980 m. lapkričio 15 d. išnuomojo ieškovo pagrindinėje byloje A. Kibler jaun. (toliau – ieškovas) tėvui 4,01 ha ploto, skirto pieno gamybai.

12. Ieškovas, neseniai paveldėjęs savo tėvo turtą, 1992 m. lapkričio 30 d. nutraukė nuomos sutartį. Anksčiau jis išnuomojo atitinkamą pieno kvotą arba referencinį kiekį Manfred Ott.

13. Nuomotojas K. Leiprecht 2002 m. gruodžio 16 d. paprašė *Amt für Landschaft, Landschafts- und Bodenkultur Ravensburg* (Ravensburgo žemės ūkio, kraštovaizdžio ir žemdirbystės tarnyba, toliau – ALLB) išduoti pažymėjimą apie dėl nuomos objekto sugrą-

14. 2003 m. gegužės 5 d. ALLB pažymėjime, išduotame K. Leiprecht, buvo nurodyta, kad, pirma, nuo 2003 m. balandžio 1 d. grąžinus 4,0166 ha pieno gamybai naudoto ploto jam suteiktas 4391,28 kg/ha referencinis kiekis; antra, pereinamuoju laikotarpiu jam nustatomas 11 817 kg tiekimo referencinis kiekis bei referencinis 4,08 % riebalų kiekis.

15. Subnuomininkas M. Ott pateikė pretenziją tik dėl neteisingo referencinio riebalų kiekio nustatymo, o ieškovas ir K. Leiprecht apskundė ALLB sprendimą.

16. *Regierungspräsidium Tübingen* (Tiubingeno vyriausybės prezidiumas) 2004 m. balandžio 27 d. Sprendimu atmetė ieškovo skundą. Pagrįsdamas savo sprendimą jis nurodė, kad teisinis įvertinimas turėjo būti atliktas remiantis 1992 m. lapkričio 30 d. galiojusiomis nuostatomis. Todėl šiuo atveju

turi būti taikomas 1984 m. kovo 31 d. Reglamentas Nr. 857/84, o 2002 m. birželio 20 d. Sprendimas *Thomsen*¹⁰, susijęs su Reglamento Nr. 3950/92 aiškinimu, negali būti taikomas.

17. 2004 m. gegužės 25 d. ieškovas pareiškė ieškinį dėl šio sprendimo, priimto dėl skundo, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Pagrįsdamas savo ieškinį, jis iš esmės nurodė, kad nuomos grąžinimo momentu nei M. Ott, nei K. Leiprecht nebuvo pieno gamintojai. Sprendimas *Thomsen* gali būti taikomas taip pat ir tais atvejais, kurie patenka į Reglamento Nr. 857/84 7 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, juo labiau reikia atsižvelgti į Reglamento Nr. 804/68 5c straipsnyje numatyto papildomo mokesčio taikymo taisyklės, pagal kurias gamintojo sąvoka vartojama kartu su ploto bei referencinio kiekio perdavimu.

18. *Land Baden-Württemberg* (Badeno-Viurtembergo žemė) – atsakovė pagrindinėje byloje (toliau – atsakovė) nurodo, kad šiuo atveju nėra svarbu, ar kvotos perėmėjas yra pieno gamintojas. Gamintojo sąvoka neminima Reglamento Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 590/85, 7 straipsnio 1 dalyje. Reikalavimas, jog nuomotojas pasibaigus nuomos sutartims turi būti pieno gamintojas tam, kad galėtų susigrąžinti referencinį kiekį, pirmą kartą buvo numatytas Reglamento Nr. 3950/92 7 straipsnio 2 dalyje.

19. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo nuomone, klausimas, ar referencinis kiekis grąžinamas nuomotojui tik tuomet, kai jis yra pieno gamintojas, visai neaiškus ir turi būti atsakytas remiantis ankstesne teismo praktika. Jei į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai, kiltų klausimas, ar grąžinimo atveju referencinis kiekis gali likti nuomininkui, kai jis savanoriškai nutraukia sutartį.

20. Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Sigmaringen* nusprendė pateikti Europos Bendrijų Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

1. Ar nacionalinės teisės nuostata, nustatanti, kad grąžinant išnuomotą ūkio dalį nuomotojui kartu su ja perduodamas ir nuomininko ūkio pieno gamybai naudojamiems plotams nustatytas referencinis kiekis, net jei nuomotojas grąžinimo metu nėra pieno gamintojas, neketina pradėti pieno gamybos ar išnuomoti šio žemės ploto gamintojui, neprieštarauja Reglamento (EEB) Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu (EEB) Nr. 590/85, 7 straipsnio 1 daliai bei Reglamento (EEB) Nr. 1546/88 7 straipsnio 2, 3, ir 4 punktams?

¹⁰ — 2002 m. birželio 20 d. Sprendimas *Thomsen* (C-401/99, Rink. p. I-5775).

2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai: ar nacionalinė teisės nuostata, nustatanti, kad žemės nuomos santykių pasibaigimo atveju referencinis kiekis lieka ūkio dalies nuomininkui, neprieštarauja Reglamento (EEB) Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu (EEB) Nr. 590/85 7 straipsnio 1 daliai bei Reglamento (EEB) Nr. 1546/88 7 straipsnio 4 punktui taip pat ir tuomet, kai nuomos sutartis nutraukiama savanoriškai?

mas iš esmės norėtų sužinoti, ar remiantis iki Reglamento Nr. 3950/92 įsigaliojimo galiojusiu Bendrijos teisės aktu dėl papildomo mokesčio pienui, *inter alia*, Reglamentu Nr. 857/84, iš dalies pakeistu Reglamentu Nr. 590/85 bei Reglamentu Nr. 1546/88, grąžinant išnuomotą ūkio dalį nuomotojui gali būti perduodamas šiai daliai nustatytas referencinis kiekis net ir tuomet, kai nuomotojas tuo momentu nėra pieno gamintojas, neketina pradėti tokios veiklos ar išnuomoti atitinkamą plotą pieno gamintojui.

IV — Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

21. Pirmiausia reikia priminti, kad remiantis teisminio bendradarbiavimo principu procese priimant prejudicinį sprendimą nacionalinis teismas privalo nustatyti ir įvertinti teisinio ginčo faktines aplinkybes, o Teisingumo Teismo užduotis yra pateikti nacionaliniam teismui nurodymus dėl aiškinimo, kuris reikalingas siekiant priimti sprendimą atitinkamoje byloje¹¹.

22. Pirmuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teis-

23. Sprendime *Thomsen* Teisingumo Teismas konstatavo, kad žemės ūkio nuomos sutarties dėl pieno gamybos pasibaigimo atveju visas arba dalis referencinio kiekio gali būti perduodama ūkio dalies nuomotojui tik tuomet, jeigu jis yra pieno gamintojas ar ketina pradėti pieno gamybą arba nuomos sutarties pasibaigimo momentu perduoda turimą referencinį kiekį trečiajam asmeniui, kuris yra pieno gamintojas¹².

24. Pagrindinėje byloje abejojama, kad gamintojo statusas yra sąlyga tam, jog nuomotojas galėtų perimti su nuomojamais plotais susijusį referencinį kiekį, nes sprendimas *Thomsen* priimtas remiantis Reglamentu

11 — Be kita ko, žr. 2000 m. balandžio 11 d. Sprendimą *Delière* (sujungtos bylos C-51/96 ir C-191/97, Rink. p. I-2549, 50 punktas); 1990 m. gegužės 22 d. Sprendimą *Alimenta* (332/88, Rink. p. I-2077, 9 punktas) ir 1986 m. birželio 3 d. Sprendimą *Kempf* (139/85, Rink. p. 1741, 12 punktas).

12 — Sprendimo byloje C-401/99 (minėtas 10 išnašoje) 41, 45 ir 46 punktai.

Nr. 3950/92, kurio 7 straipsnio 1 dalyje, priešingai nei šiuo atveju taikytinoje Reglamente Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 590/85, 7 straipsnio 1 dalyje, yra aiškiai minima gamintojo sąvoka.

25. Dėl tokio skirtumo svarbos reikia konstatuoti, kad Teisingumo Teismas sprendime *Thomsen*, aiškindamas Reglamentą Nr. 3950/92, daug kartų rėmėsi principu, pagal kurį referencinis kiekis gali būti suteiktas žemdirbiui tik tuomet, jeigu jis turi gamintojo statusą¹³.

26. Toks principas kyla iš papildomą mokesčių pienui reglamentuojančių teisės aktų bendros prasmės ir tikslų¹⁴, ir Teisingumo Teismas, kaip teisingai nurodė Komisija, aiškindamas atitinkamas Reglamentu Nr. 857/84 nuostatas juo rėmėsi dar prieš sprendimą *Thomsen*¹⁵.

27. Todėl Teisingumo Teismo aiškinimas sprendime *Thomsen*, pagal kurį referencinis kiekis gali būti suteiktas žemdirbiui tik tuomet, kai jis turi gamintojo statusą ar

ketina pradėti pieno gamybą ar išnuomoti ūkį pieno gamintojui, remiasi ne Reglamento Nr. 3950/92 formuluote, bet, atvirkščiai, bendroju principu, kuris paremtas bendrai teisės nuostata dėl papildomo mokesčio pienui ir konkrečiai Reglamentu Nr. 857/84 bei Reglamentu Nr. 1546/88. Tad toks Teisingumo Teismo išaiškinimas sprendime *Thomsen* turi būti taikomas ir šiuo atveju.

28. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti jog Reglamentu Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 590/85, 7 straipsnio 1 dalį bei Reglamentu Nr. 1546/88 7 straipsnio pirmosios pastraipos 1, 3 ir 4 punktus reikia aiškinti taip, kad grąžinant išnuomoto ūkio dalį su juo susijęs pieno gamybai naudojamiems plotams nustatytas referencinis kiekis negali būti perleidžiamas nuomotojui, jeigu jis grąžinimo metu nėra pieno gamintojas ir neketina pradėti pieno gamybos ar išnuomoti atitinkamų plotų pieno gamintojui.

V — Dėl antrojo prejudicinio klausimo

29. Antruoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teis-

13 — Žr. sprendimo byloje C-401/99 (minėtas 10 išnašoje) 32 ir 39 punktus.

14 — Ten pat.

15 — Žr. 1991 m. sausio 15 d. Sprendimą *Ballmann* (C-341/89, Rink. p. I-25, 9 punktas) bei 1997 m. balandžio 17 d. Sprendimą *EARL de Kerlast* (C-15/95, Rink. p. I-1961, 24 punktą).

mas tuo atveju, jei į pirmąjį prejudicinį klausimą būtų atsakyta neigiamai, iš esmės klausia, ar remiantis Reglamentu Nr. 857/84, iš dalies pakeistu Reglamentu Nr. 590/85 bei Reglamentu Nr. 1546/88, pasibaigus žemės nuomos santykiams referencinis kiekis gali visas likti nuomininkui, jeigu nuomos sutartis buvo nutraukta savanoriškai.

30. Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, bendra referencinį kiekį reglamentuojanti teisės nuostata remiasi Reglamento Nr. 857/84 7 straipsnyje ir Reglamento Nr. 1546/88 7 straipsnyje nustatytu bendruoju principu, pagal kurį referencinis kiekis priskiriamas pagal naudojamus plotus ir todėl turi būti perduodamas su atitinkamu plotu, kuriam jis buvo priskirtas¹⁶.

31. Vadinas, referencinis kiekis iš esmės perduodamas tik su naudojamu plotu, kuriam jis buvo priskirtas, su sąlyga, kad toks perdavimas atliekamas pagal formas ir sąlygas, numatytas Reglamentu Nr. 857/84 7 straipsnyje ir Reglamentu Nr. 1546/88 7 straipsnyje. Referencinius kiekius reglamentuojanti teisės nuostata, išskyrus Bendrijos teisėje numatytus išimtinis atvejus, nenumato atskiros referencinio kiekio perdavimo¹⁷.

16 — Be kita ko, šiuo klausimu žr. sprendimo byloje C-15/95 (minėtas 15 išnašoje) 17 punktą ir 1997 m. sausio 23 d. Sprendimą *St. Martinus Elten* (C-463/93, Rink. p. I-255, 24 punktas); toliau žr. 1994 m. sausio 27 d. Sprendimą *Herbrink* (C-98/91, Rink. p. I-223, 13 punktas) ir sprendimą *Le Nan* (C-189/92, Rink. p. I-261, 12 punktas).

17 — Žr. sprendimo byloje C-15/95 (minėtas 15 išnašoje) 19 punktą.

32. Šiuo atveju reikia atsižvelgti į Reglamento Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 590/85, 7 straipsnio 4 dalyje numatytą nukrypti leidžiančią nuostatą, kurios įgyvendinimo taisyklės numatytos Reglamento Nr. 1546/88 7 straipsnio 1 dalies 4 punkte¹⁸.

33. Pagal Reglamento Nr. 857/84 7 straipsnio 4 dalį valstybės narės gali numatyti referencinio kiekio priskyrimą išeinančio nuomininko naudai. Nepaisant to, kad Vokietijos Federacinė Respublika, kaip nurodė šios šalies vyriausybė, visiškai nepasinaudojo šia galimybe, vien jau iš tos nuostatos formuluotės matyti, kad ji taikytina kiekvienu atveju, kai nuomininkas pasibaigus nepratęsimai nuomos sutarčiai ketina tęsti pieno gamybą.

34. Be to, kaip matyti iš Reglamento Nr. 590/85 šeštos konstatuojamosios dalies, ši nuostata, kuri, be kita ko, turi būti aiškinama siaurąja prasme kaip bendrojo principo, nustatančio, jog referencinį kiekį reikia perduoti kartu su plotu, kuriam jis suteiktas, išimtis, buvo įtvirtinta ir Reglamente Nr. 857/84, siekiant sušvelninti sudėtingas ekonomines ir socialines pasekmes, kurios taikant šį principą gali kilti tais

18 — Šiuo klausimu žr. sprendimo byloje C-98/91 (minėtas 16 išnašoje) 14 punktą.

atvejais, kai pasibaigus įmonės nuomos sutarčiai nuomininkas ketina tęsti pieno gamybą kitur.

kinami taip, kad pasibaigus žemės nuomos santykiams referencinis kiekis negali būti paliktas nuomininkui, jeigu nuomos sutartis nutraukta savanoriškai.

35. Kaip, mano nuomone, teisingai nurodė Komisija, atsižvelgiant į šios nukrypti leidžiančios nuostatos tikslą nuomininko, savanoriškai nutraukiančio nuomos sutartį, kaip ir šiuo atveju, situacija neužtikrina tokios pačios apsaugos kaip nuomininko, kurio sutarties galiojimas yra pasibaigęs ir kuris, be kita ko, neturi teisės pratęsti sutarties atitinkamomis sąlygomis.

38. Tokiomis aplinkybėmis su nuomojamu plotu susijęs referencinis kiekis, nesant atitinkamų sąlygų, negali būti perleistas nei nuomotojui, kuris nėra gamintojas, nei likti išeinančiam nuomininkui, kuris savanoriškai nutraukė nuomos sutartį. Todėl, kaip šiuo atveju pasiūlė Vokietijos vyriausybė ir Komisija, atitinkamas referencinis kiekis kiekvienu atveju turi būti perduodamas į nacionalinę rezervą ir tuomet iš naujo paskirstomas.

36. Todėl Reglamento Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 590/85, 7 straipsnio 4 dalyje nustatyta išimtis negali būti taikoma tokiu atveju kaip šis.

VI — Dėl bylinėjimosi išlaidų

37. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį prejudicinį klausimą reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 857/84 7 straipsnio 1 dalis bei Reglamento Nr. 1546/88 7 straipsnio pirmosios pastraipos 4 punktą turi būti aiš-

39. Vokietijos vyriausybės ir Komisijos išlaidos nėra atlygintinos. Kadangi šis procesas bylos šalis yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas.

VII — Išvada

40. Remdamasi išdėstytais argumentais, siūlau Teisingumo Teismui į prejudicinius klausimus atsakyti taip:

1. Reglamento (EEB) Nr. 857/84, iš dalies pakeisto Reglamentu (EEB) Nr. 590/85, 7 straipsnio 1 dalis bei Reglamento (EEB) Nr. 1546/88 7 straipsnio pirmosios pastraipos 1, 3 ir 4 punktai turi būti aiškinami taip, kad grąžinant išnuomoto ūkio dalį su juo susijęs pieno gamybai naudojamiems plotams nustatytas referencinis kiekis negali būti perleidžiamas nuomotojui, jeigu jis grąžinimo metu nėra pieno gamintojas ir neketina pradėti pieno gamybos arba išnuomoti atitinkamų plotų pieno gamintojui.
2. Reglamento Nr. 857/84 7 straipsnio 1 dalis bei Reglamento Nr. 1546/88 7 straipsnio pirmosios pastraipos 4 punktas turi būti aiškinami taip, kad pasibaigus žemės nuomos santykiams referencinis kiekis nelieka nuomininkui, jeigu nuomos sutartis buvo nutraukta savanoriškai.